

BIJBELSCH PRENTENBOEK

NIEUWE TESTAMENT

DOOR JOHANNA.

UITG. J. M. BREDEE'S BOEKH. EN UITG. M^v ROTTERDAM.

HET NIEUWE TESTAMENT

De Komst van den Heiland op Aarde

Wanneer kinderen een broertje of zusje gekregen hebben, dan is er blijdschap in huis. En ook de grootouders, de ooms en tante's, allen zijn blij. Het wordt aan iedereen verteld; en zoo gauw als het kan, mag iedereen naar het nieuwe kindje komen kijken, en dan vinden ze het allen even lief.

Er is nooit een kind geboren, dat zooveel geluk bracht als het kindje in Bethlehem, Jezus Christus, Gods eigen Zoon. Een engel kwam aan Maria vertellen, dat zij er de moeder van wezen mocht; en engelen verkondigden aan de herders, die buiten op het veld waren, dat het

Kind geboren was.

Zij zongen een heerlijk lied: zóó blij waren zij, dat God den Zaligmaker aan de menschen geschonken had.

Wijze mannen uit een ver land kwamen om het kind te zien en te begroeten. Zij brachten rijke geschenken

mede. Maar niet allen wilden Hem eeren.

De booze koning Herodes wilde Hem zelfs dooden, zoodat Zijn ouders met Hem moesten vluchten. Maar God bewaarde Zijn Zoon op die vlucht, zoodat Hij veilig wederkeerde.

De wonderbare Vischvangst.

„Werpt uit uw netten om te vangen!” zoo klonk 't bevel uit Jezus' mond; En Petrus, steeds den Heer gehoorzaam, voldeed aan dat bevel terstond. Hun schip kon toen de vangst niet bergen Wat overvloed, wat rijke buit! Zij stortten in het tweede scheepje de helft dus van dien voorraad uit.

De Zoon van den Koninklijken Hoveling

Op zekeren dag kwam er groote vrees en droefheid in een gezin te Kapernäum. De zoon des huizes werd doodelijk krank, en de geneesheeren hadden geen hoop op herstel meer. „Ik ga dadelijk naar Jezus!” sprak de vader. „Hij is hier niet zoo heel ver vandaan.” En zonder dralen ijlde hij den weg op. Zoodra hij Hem zag, viel hij neder aan Zijn voeten en smeekte: „Heere, kom af, eer mijn kind sterft!”

„Ga heen, uw zoon leeft!” sprak de Zaligmaker. En de vader geloofde dat woord en ging dadelijk naar huis.

Toen hij een eindje geloopt had, zag hij in de verte een paar van zijn dienstknechten aankomen. Ze liepen vlug. Het was van verre al te zien, dat ze een goede tijding te brengen hadden. En ja, daar hoorde de vader het al gauw, het heerlijke nieuws: uw zoon leeft! Hij leeft!”

„Wanneer werd het beter met hem?” vroeg hij.

„Om zeven uur was de koorts op eens weg, gisteren om zeven uur.” Dat was hetzelfde oogenblik, waarop Jezus gezegd had: „Uw zoon leeft!”

Hoe lief had hij Jezus! Hoe lief had ook zijn zoon Hem, en ook de moeder.

De Jongeling te Naïn

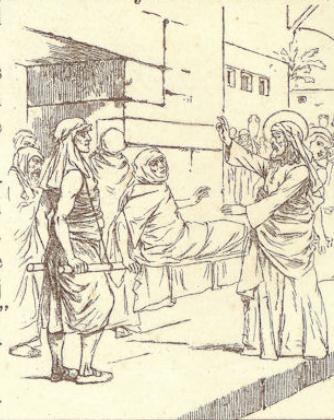
In een klein stadje, Naïn geheeten, werd eens iemand begraven. Het was een diep betreurde doode, een jonge man, het eenige kind zijner moeder, die alles met hem verloor. Vele menschen gingen uit medelijden met haar mee, toen haar dierbaar kind weggebracht werd naar het graf.

Toen de stoet bij de poort van de stad was gekomen, kwam Jezus daar aan. Zou Hij geen medelijden hebben met die arme moeder, die haar eenigen schat moest missen?

Hij werd met innerlijke ontferming bewogen. „Ween niet!” sprak Hij; en Hij wist, toen Hij dat zeide, dat zij straks verblijd zou zijn. Dadelijk daarop ging Hij naar den doode. De dragers zetten de baar neer. Toen sprak Hij Zijn machtwoord: „Jongeling, ik zeg u: sta op!”

Terstond zat de jongeling overeind en begon te spreken.

Wat zal dat voor die moeder zijn geweest!..

DE DOOFSTOMME

„Effatha!”... zoo sprak de Heiland. 't Oor vernam toen weer geluid. En de stomme sprak weer woorden, duid'lijk en verstaanbaar, uit. Kunt *gij* hooren, lieve kind'ren?... Hoort dan naar des Heilands stem: Kunt *gij* spreken?... Spreekt dan altijd veel tot eer en lof van Hem.

Gelijkenis van den voorzichtigen en van den dwazen Man

Er was eens een man—zoo verhaalde Jezus—die een huis wilde gaan bouwen. „Ik bouw het op een steenrots,” overlegde hij. „Gaat het dan stormen en komen er vreeselijke watervloeden, dan blijft het toch staan en zal het niet omver gaan.”

De dwaze man dacht: „Ik zet mijn huis gerust op den zandgrond. Daar staat het stevig genoeg. Met die stormen en watervloeden zal het zoo'n vaart niet loopen.”

De stormen kwamen en geweldige slagregens vielen neder. Hoe hevig de storm en de watervloed ook aansloegen tegen het huis, dat op de steenrots was gebouwd, het bleef staan. Maar dat andere huis, dat op zand was gebouwd, begon al gauw te schudden en te waggelen, en eindelijk stortte het geheel in elkaar.

Weet ge, wat de Heiland ons wilde leeren met deze gelijkenis?

Wie hoort naar Zijn Woord en doet wat Hij zegt, is gelijk aan dien voorzichtigen man, die zijn huis op de steenrots bouwde; en wie Hem niet gehoorzaamt, is gelijk aan den dwazen man, die dacht dat de zandgrond goed genoeg was om er zijn huis op neer te zetten.

Wij zijn alleen maar veilig, als wij naar Hem luisteren en doen wat Hij zegt.

DE GOEDE HERDER

Wie wil niet den Heiland volgen; Hem, die zoo oneindig goed
't Schaapje weidt, verzorgt en koestert en voor alle kwaad behoedt?
Hem, Wiens liefde nimmer ophoudt, nimmer moede wordt of mat,
Die Zijn eigen dierbaar leven voor Zijn schapen over had?

DE VRIEND IN DEN NACHT

„Och, geef mij brood! Och, geef mij brood! Mijn vriend kwam onverwacht.”
Zoo smeekt de man. „Och, help mij toch, al is 't ook middernacht.”
En zie, die bede werd verhoord. Verhoort dan niet de Heer
Ten allen tijd 't gebed van 't kind, zooveel, zooveel te meer?

DE GELIJKENIS VAN DEN ZAAIER

De Gelijkenis van den Zaaier.

Deze gelijkenis hebt ge zeker wel eens hooren vertellen. Hier ziet gij den zaaier zijn zaad uitwerpen. Hij hoopt dat het alles zal opkomen. Maar dat gebeurt niet. Zie maar! Daar komen de vogels en pikken er een gedeelte van op. En er valt ook wat zaad op een steenachtigen harden grond. Er groeit wel een sprietje, maar vrucht komt er niet van. Er valt ook wat tusschen de doornen. Maar dat onkruid groeit zoo snel, veel sneller dan het goede zaad. Het wordt

verstikt. Er komt niets van terecht. Maar gelukkig valt er ook veel zaad in de goede aarde. Zie eens wat een oogst! De maaiers hebben het druk om den grooten voorraad binnen te halen.

Het Woord van God is ook een zaad. Het wordt telkens uitgestrooid. Zoo dikwijls ge in de kerk, op de Zondagschool zijt, iets uit den Bijbel hoort voorlezen of in een Bijbelsch prentenboek leest, wordt er in uw hart gezaaid. Als ge er niet op let, er niet naar luistert, het gauw vergeet, er niet om geeft, dan gaat het er mee, als met dat zaad, waar nooit iets van terecht komt. Maar als ge er naar luistert en God vraagt om uw hart er voor te openen, dan zal het heerlijke vrucht dragen. Dat wilt ge toch wel?

De Genezing van den Blindgeborene.

De Heiland zag eens een man, die blind geboren was. Nooit had deze ongelukkige iets gezien van de schoone wereld. Hij wist niet hoe de boomen, de bloemen en de dieren er uitzagen; hoe mooi de zon scheen; hoe de hemel er uitzag. En als hij uitging, moest er altijd iemand hem leiden; want hij wist niet, waar hij zijn voet kon neder zetten. En lezen en prentjes kijken— hij wist niet wat dat was.

Hebt gij God wel eens gedankt, omdat Hij u goede oogen schonk?

Hij, die altijd vol medelijden is voor iederen ongelukkige, besloot om hem ziende te maken.

En Hij deed het, ja Hij deed het! Hij bestreek zijn blinde oogen met slijk en beval hem om zich te gaan wasschen in een zeker badwater.

De man deed het dadelijk. En toen hij het gedaan had, zag hij. Wat hij wel voelde, toen hij voor het eerst alles zag, en het niet langer nacht voor hem was, dat kunnen we haast niet begrijpen. Hij was onuitsprekelijk dankbaar en gelukkig, en aanbad Jezus, die hem ziende had gemaakt.

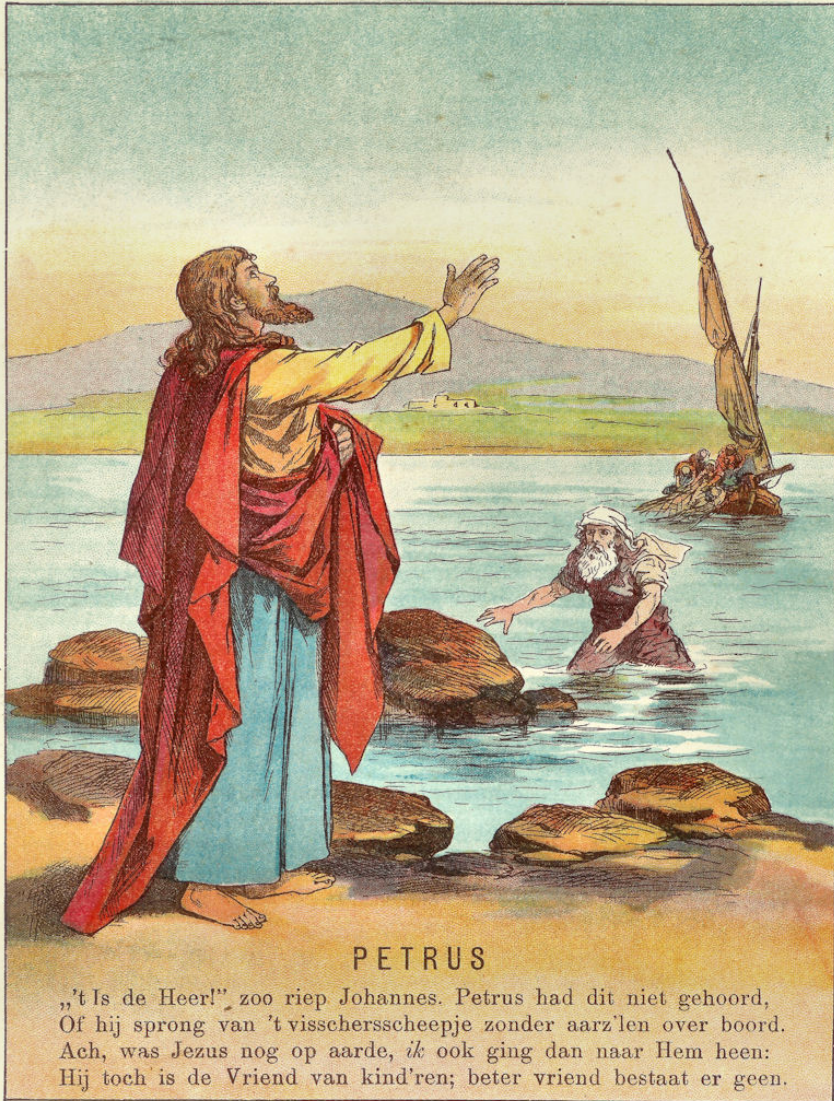
Gelijkenis van den verloren Penning.

Toen de Zoon van God eens duidelijk wilde maken aan Zijn hoorders, hoe groot de blijdschap in den hemel is, wanneer een zondaar zich tot God bekeert, vertelde Hij de gelijkenis van den verloren penning.

Een vrouw, die tien penningen bezat, had er één van verloren. Dat vond zij zóó erg, dat zij dadelijk aan het zoeken ging. Alles ging van zijn plaats. Zij stak zelfs een kaars aan en rustte niet, vóórdát zij eindelijk haar verloren schat gevonden had. En toen zij haar penning eindelijk vond, moest iedereen het weten: de vriendinnen, de buurvrouwen. „Weest blij!” riep zij. „Ik heb mijn penning gevonden, dien ik verloren had!”

Hoe heerlijk, als er in den hemel blijdschap is, omdat een kind zich tot God bekeert!

PETRUS

„t Is de Heer!“ zoo riep Johannes. Petrus had dit niet gehoord, Of hij sprong van 't visschersscheepje zonder aarz'len over boord. Ach, was Jezus nog op aarde, ik ook ging dan naar Hem heen: Hij toch is de Vriend van kind'ren; beter vriend bestaat er geen.

Genezing van tien Melaatschen.

Die ongelukkigen! Ze waren melaatsch! Geen hoop op beterschap! Geen liefderijke verzorging! Geen troost! Melaatschen werden uit hun huis en stad verbannen, omdat de ziekte zoo besmettelijk was.

Ze moesten maar zien, dat ze onderdak kwamen in de een of andere grot of spelonk. En als er iemand naderde, moesten zij de waarschuwing laten hooren: „Onrein! Onrein!“

Er waren tien zulke ongelukkigen bij elkaar. Toen zij vernamen dat de Weldoener der krankten in den omtrek was, bleven zij van verre staan; maar zij hieven hun handen omhoog en riepen uit al hun macht: „Jezus, Meester! Ontferm U onzer!“

Jezus, de Meester, die naar iedere klacht, naar iedere roepstem luistert, bleef staan, en . . . zij werden allen genezen van hun vreeselijke ziekte.

Hoe onbegrijpelijk ondankbaar! Slechts één van de tien kwam zijn dank brengen en verheerlijkte God voor zijn redding.

Als wij iets goeds ontvangen, laat ons dan toch nooit vergeten den Gever daarvoor hartelijk te danken.

Gelijkenis van den Farizeër en den Tollenaar.

God wil niet, dat wij ons verbeelden beter te zijn dan anderen. Wij zijn allen in Zijne oogen slechts zondaars. Toen Gods Zoon op aarde was, heeft Hij door een gelijkenis duidelijk gemaakt, dat zij, die hoog van zich zelf denken, bij God lager staan dan die Hem om genade smeeken.

Er gingen twee mannen naar den tempel om te bidden. De een was een Farizeër, geacht en geëerd. De andere een tollenaar, door de menschen gemeden, omdat tollenaars voor oneerlijk bekend stonden.

De Farizeër dankte God, dat hij een rechtschapen, eerlijk mensch was, beter dan die tollenaar. De tollenaar durfde zijn oogen niet opslaan. Het hoofd in de handen verbergende, stamelde hij vol berouw: „O God, wees mij zondaar genadig!“

Het gebed van den Farizeër werd niet aangenomen. Den tollenaar echter werd alles vergeven, en hij ging naar huis, blij en gelukkig.

TABITHA

Op het woord van Simon Petrus kreeg Tabitha 't leven weer: 't leven, dat zij gansch besteedde in den dienst van haren Heer. Met haar kleedren, liefdegaven, had zij menigmaal verblijd Arme weezen, weduwvrouwen; ieder prees haar liefde en vlijt.

Petrus in de Gevangenis.

Petrus en een der andere apostelen waren in de gevangenis geworpen.

Hadden zij dan kwaad gedaan?

O, neen. Juist het tegendeel! Zij hadden door de kracht des Heeren vele zieken en ongelukkigen genezen, veel tot anderen over Jezus gesproken, en daarom waren zij op last van den Joodschen Raad gevangen genomen.

Vreeselijk, niet waar?

Die twee mannen vonden het niet zoo vreeselijk. Jezus had hun van te voren gezegd dat het zoo gaan zou, en hun beloofd, dat Hij met hen zijn zou. Zoo waren zij rustig en blij en wilden uit liefde voor Hem dezen smaad gaarne dragen.

Des nachts zond God een engel uit den hemel om hen te verlossen. Die engel deed de deur open en bracht hen naar buiten en beval hun, dat zij den volgende morgen maar dadelijk weer over den Heiland moesten gaan spreken.

En dat deden zij ook. Toen de hogepriester dacht, dat zij nog in den kerker zaten, stonden zij in den tempel voor een grooten menigte de groote daden Gods te verkondigen.

De Vlucht van Saulus.

Misschien denkt ge, dat het wel aardig moest zijn om in zoo 'n mand naar beneden gelaten te worden. Maar neen, het was geen aardigheid. De man, die daar in die mand zich stevig aan het touw vast hield, verkeerde in groot levensgevaar. Men wilde hem doodden. Er was geen kans dat hij uit de een of andere poort ontsnappen kon. Hij kon niet anders aan zijn vijanden ontkomen dan op de manier, die gij hier ziet. De muur was hoog. Het touw kon bezwijken, een vijandelijk oog kon hem zien. Maar dat alles gebeurde niet. God bewaarde hem en bracht hem veilig naar Jeruzalem en maakte hem tot den man, die niet alleen aan de Joden, maar ook aan onwetende heidenen de heerlijke tijding bracht: „Er is een Verlosser, een levende Heiland, die in de wereld is gekomen om verloren zondaren zalig te maken. Geloof in Hem, en gij zult behouden worden.”

